

22120039

BULGARIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
BULGARE A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
BÚLGARO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Направете коментар на **един** от следните откъси:

1.

По принцип Мария си забраняваше да мисли по този начин. Никакви анализи. Моменталната снимка ѝ беше достатъчна. Анализите обезсилват. Пречат на постигането на целите. Онези, които си въобразяват, че постигат нещо, защото предварително са анализирали ситуацията, не постигат същото, а друго. Кой знае какво, което наричат кой

5 знае как. Най-често, както им хрумне. Смехът се разгръщаше в бялата гора и съпровождаше Мария по пътя.

Обикновено нещата ставаха мигновено. Другите не знаеха, че работата е вече свършена. Сетивата им стигаха колкото да застанат нащрек, по-фините долавяха, че нещо започва. Мислеха, че са много прозорливи, че са схванали началото, или както там

10 го наричаха, започваха да размишляват. Смях в гората, смях в снега.

От размишления се нуждаеха другите. Мария знаеше. От размишленията годините натежават. Мария скачаше леко напред и се смееше. Дъхът ѝ се смееше, носеше я напред.

Горкият господин. Не искаше да го стряска. Или поне не толкова. Не искаше и да мисли за него. Ама че работа, мислеше. Беше толкова смешен и мил, заслужаваше...

15 Знае ли някой? Мария прихна от смях и падна в снега.

Остана да лежи в пухестата завивка. Претърколи се по гръб и разпери ръце. Отдолу клоните на дърветата бяха черни. Черно върху бяло. Или черно под бяло. Или бяло над черно.

А снегът все валеше и валеше. Представи си как затваря очи, представи си как белите снежинки покриват постепенно черния ѝ шал, черните ѝ коси, черните мъхести ботуши.

20

Почувства се изкушена като никога досега. Неописуема нежност на снега. Черно под бяло. Светът се подава на описание. Мария го знаеше. Или по-скоро, светът позволява описанието. И се съпротивлява на размишлението. Мария се извъртя настрани и подпря главата си на лакът. Като в легло. Легло, широко колкото цялата гора. Снегът се сипеше

25 като саван. Светът те приема ако не се опитваш да го размишляваш. Мария не го размишляваше, гледаше го. Гледаше го. И той я гледаше. Какво удивление. Никога не мислеше за другите, а сега се сети за Борис. Той наричаше това „комуникация“.

Извъртя се още малко и застана на четири крака. Направи няколко крачки така и отново се разсмя. Доця ѝ се да стане и да продължи.

30 Повдигна малко глава като костенурка и съзря параклиса. Беше си там, а тя - тук. Чакаше я.

Ето ме.

Тръгна бавно, шалът се влачеше след нея и Мария го придържаше леко с ръка. Постоя малко отпред. Усети пътя в себе си, видя отново гората отдолу, с черните мазки

35 на белия фон. Това, което беше извървяла беше в нея, изпълваше я отвътре с онази сила, която добре познаваше.

После докосна леко вратата с голите върхове на ръцете си, които се подаваха от недолепените пръсти на черните ръкавици.

Само я докосна.

40 Вратата я позна и се отвори.

После тихо се затвори зад нея.

Албена Стамболова, *Това е както става* (2002)

- По какъв начин писателката пресъздава мислите и настроенията на главната героиня?
- По какъв начин писателката пресъздава пейзажа и каква е неговата ролята в откъса?
- По какъв начин писателката изгражда атмосферата в този пасаж?

2.

ПОНЯКОГА, КОГАТО ИМАМ ВРЕМЕ

- Понякога (когато имам време)
си спомням нещо.
На спомените съм стопанка лоша -
случки, срещи, образи издъхват
- 5 на някакви заспали улички във паметта ми,
където никога не ходя
и където
трябва да търся дълго, за да намеря
нужния адрес.
- 10 Вратите, неотваряни с години, непознато скърцат,
а после в полутъмното едва се различават
познати очертания.
Но онзи бряг, на юг от Ропотамо,
все пак остана.
- 15 Той беше
единственото място,
от което си отидох
без чувството за нещо неизвършено,
без жалката надежда да се върна.
- 20 Там имаше
няколко къщи с тихи топли зидове,
бадеми и акациеви храсти над оградите,
момчешки стъпки и разрошени врабчета
в червеникавия прах.
- 25 Бях там един следобед,
един път само
седях на шуплестия камък, гробница на древни миди,
не правех нищо,
дишах миризмата
- 30 на водораслите, които гинеха по съхнещия пясък,
накрая купих връзка тъмни едроглави рибки.

Екатерина Йосифова, *Късо пътуване* (1969)

- По какъв начин и с какви средства са представени спомените?
- Каква е ролята на метафорите в творбата?
- По какъв начин поетесата изгражда настроението в творбата?